

“El volum aplega dos llibres diferents, units per l'estil i la concepció literària”

Carles El Saure (Palma, 1974), autor del llibre de poesia *L'herald* (premi Miquel Àngel Riera 1996) publica a l'editorial Moll un doble volum de relats, *Contes de l'illa quàntica* i *Nou llibre de les bèsties*. El volum va obtenir el premi Mallorca de narrativa 2010.

—Podríeu descriure les característiques dels dos llibres?

—El primer és format per cinc contes i el segon és una novel·leta d'aventures; en essència, un bestiari estructurat a partir d'uns científics que volten pel món i troben aquest bestiari. Estructuralment i de contingut són diferents. Però són diferències superficials perquè tenen moltes coses bàsiques en comú, atès que l'autor és el mateix i l'estil, el to, hi perdura, amb un determinat gust per la prosa poètica, l'humor, la sàtira i la crítica social indirecta. No és un llibre de crítica social, però les lleis amb les quals he intentat motoritzar-lo xoquen amb algunes maneres de veure que tenim per aquí. Són dos llibres diferents units per l'estil i la concepció.

—Parleu-nos de la vostra concepció literària.

—M'agraden molt les paraules en si, com a centre, base, columna, a partir de la qual s'estructura la dimensió verbal.

—I a quines lleis us referiu?

—Són lleis merament literàries. L'autor estima la vida, el respecte, la tolerància, la varietat, les diferències de cadascú i una manera de viure que no és materialista i per això l'objectiu d'algun personatge és descriure la possibilitat d'un món millor.

—Heu parlat de prosa poètica. Què ha de tenir la prosa per a ser poètica?

—Suposo que ha d'apel·lar, ha d'aspirar a provocar certes emocions, determinades sensacions, difícilment racionalitzables, difícilment descriptibles, abstractes. A vegades ha de provocar imatges, a vegades imatges i sonoritats, a vegades conceptes... Com si tocàs zones de la vida difícilment descriptibles directament. Amb la prosa poètica intentes accedir a determinades zones no tant amb la raó o comprensió, sinó amb la sensació. Això no vol dir que tot el llibre sigui de prosa poètica, però sí que sovint hi és present, i a vegades a través de la poesia directament, amb poemes curts.

Carles El Saure publica a Moll el volum de relats que ha obtingut el premi Mallorca de narrativa 2010.

—Vàreu presentar els dos llibres junts, al premi?

—Sí. Els vaig acabar durant el mateix període, aturant-me tres mesos, mentre feia la volta al món, al lloc que em va semblar més adequat.

—Tres mesos, tots dos?

—Ja els tenia mig començats. I en aquests tres mesos vaig enllestir-ho tot. Després de guanyar el premi els he polits.

—Penseu que si els haguéssiu escrits en un lloc diferent el llibre seria diferent?

—No. Si hagués trobat un lloc equivalent en les coses clau, seria igual. Coses clau són que era una illa —en aquest cas una illa remota boliviana, del llac Titicaca—, a tres hores de la civilització, sense cotxes, motos ni televisió. Amb quatre aimares que es dedicaven a pescar i agafar patata, iuca i blat. La distància dels ritmes d'aquí és allò que em va permetre de dedicar-me, sense pensar-ho i sense esforç, a llegir i a escriure tot el dia, entre dotze i setze hores.

—El segon recull forma un conjunt compacte, però el primer el vàreu concebre també com un conjunt des del primer moment, tot i la varietat dels relats?

—No. Quan els escrivia no sabia que anirien junts.

—Una de les coses que semblen caracteritzar els contes és que eviteu de dibuixar un camí clar, que sorprenen el lector, frase a frase.

—M'encantaria, estaria molt bé. Si em sorprèn a mi confio que sorprendrà el lector. La frase m'ha de sonar nova.

—Vàreu escriure les narracions sol i aïllat, però a la nota prèvia esmenteu una llarga llista de persones que dieu que us acompanyaren mentre escrivíeu el llibre.

—Algunes m'acompanyaren durant el viatge i també hi ha els indígenes que em van acollir a casa seva, en una habitació llogada, la meva família en aquell moment. O gent que vaig trobar durant el viatge, als quals els llegia els contes i me'ls comentaven. I gent als quals els enviava relats i me'n donaven la seva opinió. Tots aquests m'ha acompanyat. I després hi ha mon pare i ma mare. Suposo que el meu amor per la natura i la poesia comença per ells.

Lluís Bonada